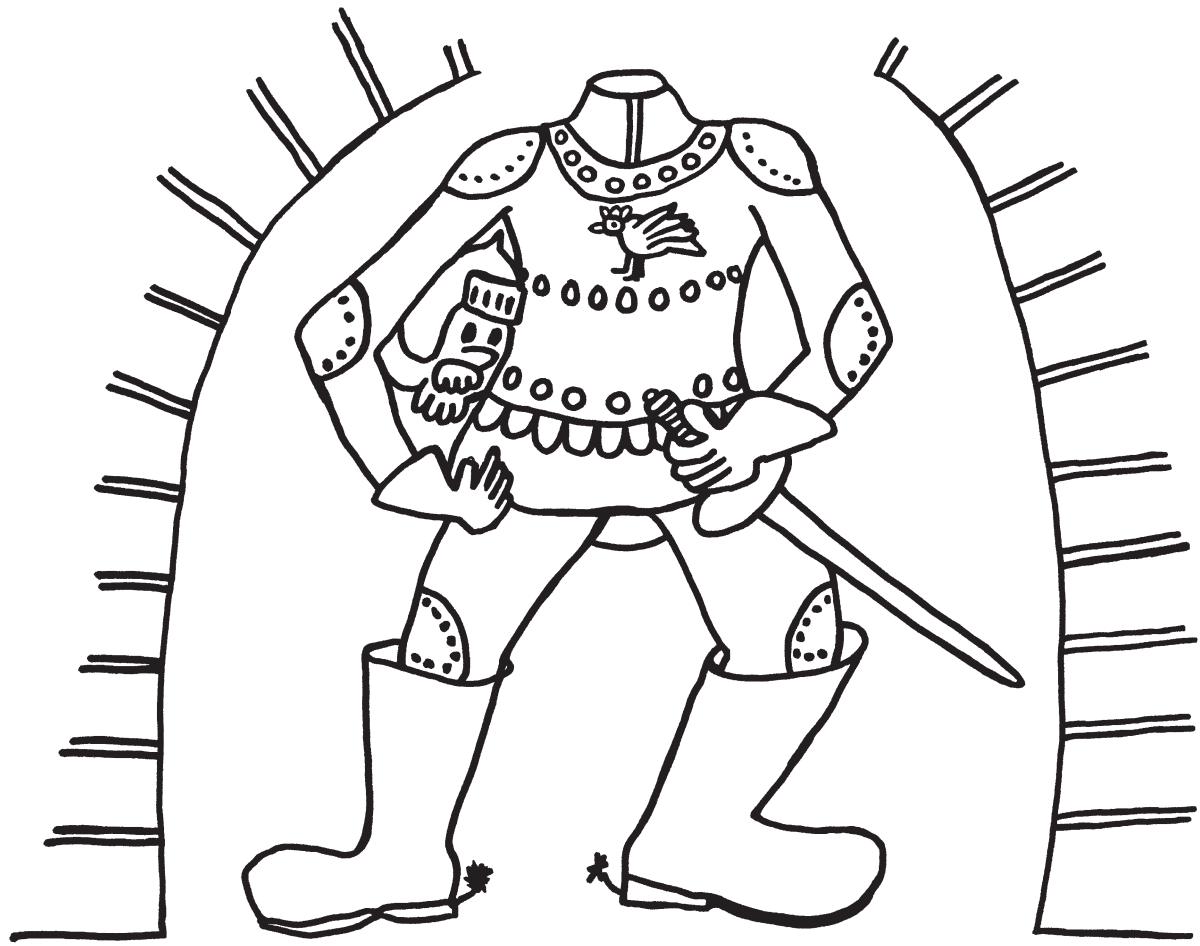

„HÁDEJ POVĚŠT“

BEŠTERENEC (Jaroměřice)

autor obrázku:

František Holý, Brno, 79 let

Pod zámkem nad Jaroměřicemi jsou hluboká sklepení, z nichž se rozbíhají podzemní chodby. Jedna vede do sklepa hostince při silnici k Jevíčku. V hospodě kdysi sloužila děvečka, která se bála chodit do sklepa, rozlehlého a tmavého. Kdykoli ji tam hostinský poslal, hned se vymluvila nebo poprosila čeledína, aby za ni zaskočil. V zámečku se tenkrát objevoval přízrak – jezdec na koni, v jedné ruce otěže, v druhé vlastní uťatou hlavu – Bešterenec, šlechtic, pykající za smrtelný hřích.

Jednou ale děvečka musela pro brambory. Ve sklepě byla tma jako v hrobě. Postavila lampičku na sud a nabírala brambory. Když se napřímila, upustila leknutím ošatku, z hr-

dla se jí vydral strašný výkřik a pádila ven. Domácí vyběhli na chodbu a tam jim padlo do náručí děvče s očima vytřeštěnými, tváří potlučenou. Na všechny otázky odpovídalo zmateně a ukazovalo přitom ke sklepu. „Tam, ch-ch-chlap, Be-be-bešterenec...“ Mužští sestoupili do sklepa. Na sudu hořela klidně lampička, kolem se válely rozházené brambory. Nikoho nenašli, jen vchod do chodby k zámečku se na ně šklebil...

Kdo vylekal děvečku ve sklepě?

Nezapomeň na obrázku vybarvit bezhlavému rytíři hlavu!

BÍLÁ PANÍ NA CIMBURKU (Městečko Trnávka)

Na Cimburku žije bílá paní, která se ve dne zdržuje ve sklepení pod hradem. Vychází ven jen o půlnoci, projde bývalým nádvořím a prochází se po zdech zříceniny. Je to bývalá hradní paní, která měla jediné dítě, rozto milou dcerušku. Děvčátko bylo bledé a stále churavělo. Hradní paní zvala na Cimburk slavné lékaře, ale nikdo nemohl pomoci. Děvčátko nechtělo jíst nic jiného, než pamlsky.

Paní plakala a prosila dcerku, aby jedla všechno, co jedí jiné děti. Děvče vzdorně pohodilo hlavou a neposlechlo matku ani lékaře. Jedlo jen mlisky a ostatní jídla odmítalo. Sláblo čím dál víc, až jednoho dne zemřelo.

Paní plakala, volala celé dny a noci svoji

autor obrázku:

Eliška Lexmaulová, Městečko Trnávka, 11 let

dcerušku a nakonec žalem zešílela. Na Cimburku se vystřídalo mnoho majitelů. Hrad nakonec zpustl a stal se zříceninou, kde v noci bílá paní hledá a volá svoji neposlušnou dcerušku...

Kde se ve dne schovává bílá paní?

Nakresli do louky na obrázku více květin.

ČERTŮV KOPEČEK (Vrážné)

autor obrázku:

Veronika Eliášová, Vrážné, 26 let

Mezi vysokými kopci a temnými lesy leží malá horská vesnička Vrážné. Za dávných časů stával za vsí starý dřevěný mlýn. Ve mlýně se po večerech rádi scházeli sousedé. Jejich nejmilejší zábavou byla hra v karty. Chodíval mezi ně prý i čert. Nikdy nikomu neublížil a všichni ho měli rádi. Při hře sedával nejraději na mlýnském kameni ve mlýnici. Jednou ho chtěl mlynář trochu poškádlit. Spustil tedy vodu. Čert zakřičel bolestí, vyskočil a utekl.

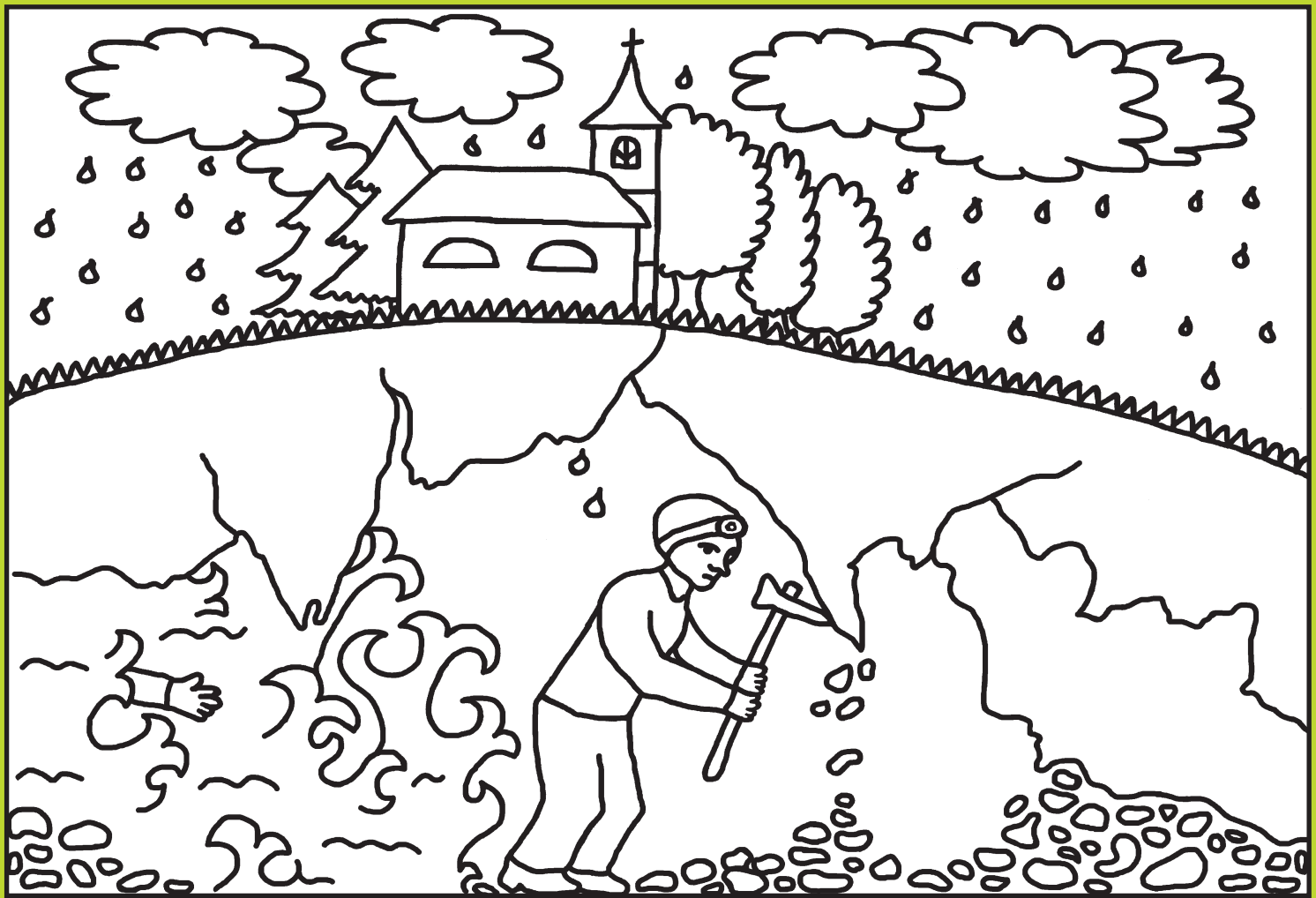
Čert nepochopil a zahrozil: „Zasypu mlýn a celou vesnici kamením!“ Zuřivě uchopil veliký balvan, vznesl se s ním do výše, letěl jako šílený k vesničce a spustil jej přímo na

mlýn. Temnou nocí se ozvala strašná rána a mlýn byl v sutinách. Čert se vrátil ke skále a chtěl dalšími balvany zničit i vesnici. Naštěstí ale zakokrhal kohout, rozednělo se a čert ztratil svou moc.

Dodnes vidíme za vesnicí zbytky bývalého mlýna a červenavý šterkovový kopeček, jemuž lid říká Čertův kopeček...

Co dělali lidé i s čertem po večerech ve mlýně?

Najdi na obrázku kohouta a vybarvi mu červeně hřebínek.

DOLY VČELÁKOVSKÉ

(Včelákov)

Mnoho mužů si ve Včelákově našlo živobytí v dolech a z výdělků z této práce si zde postavili domy pro své rodiny. Moc dobře však věděli, že vydělávat si na živobytí v dolech je tuze nebezpečné. Protože se před tímto nebezpečenstvím chtěli ochránit, postavili na návrší kostel, který pojmenovali po svaté Máří Magdaléně.

Jak šla doba, byly doly pod Včelákovem čím dál hlubší. Ruda se získávala v sedmi patrech a kopec byl plný temných chodeb a tunelů. Čím hlouběji však horníci pokračovali, tím byla jejich srdce temnější a jejich mluva hrubla každodenní lopotou stejně, jako jejich ruce. Dostali se až pod kostel. Aby si zkrátili práci, začali si říkat všelijaké příběhy, kte-

autor obrázku:

Denisa Licková, ZŠ Včelákov, 15 let

ré příliš bohabojné nebyly. Když to zaslechla Máří Magdaléna, rozzlobila se a rozpoutala silný liják. Muži, kterým voda začala kapat na hlavu, si však z toho ponaučení nevzali a Máří Magdalénu dokonce hanlivými slovy nazývali.

Až když měli vody po kolena, chtěli z dolů utéci. To už však bylo pozdě. Voda hučela a šplouchala a prudká vlna prohnala se všemi chodbami. Vzala si s sebou i životy všech horníků.

Jak se říká dělníkům, kteří pracují v dolech?

Nezapomeň na obrázku vybarvit dešťové kapky.

KOŇSKÉ BŘÍMĚ (Březina)

autor obrázku:

Kristýna Slechanová, Březina, 19 let

V krajině mezi Březinou a Šnekovem se zvedá sosnami a smrky porostlý pahorek. Na jeho severní straně se vlevo od cesty rozevívá malá rokle, které se dříve říkalo Rasova rokle nebo Drábova rokle.

Před lety zde prý po nocích strašilo, o čemž se na vlastní kůži přesvědčil ne jeden pocestný, který tudy za tmy procházel.

Pocestnému se náhle zjevil kůň, soplící oheň a položil mu své přední nohy na ramena. S tímto břemenem se musel nebohý pocestný doplahočit až na šnekovský most. Tam přízrak znenadání zmizel a pocestný mohl poklidně odejít.

Kdy se pocestným zjevoval kůň?

Vybarvi rudé plameny šlehající z huby koně.

POVĚST O HOPPOVI

O HOPPOVI (Bystré)

autor obrázku:

Veronika Barošová, ZŠ Bystré, 13 let

V dobách, kdy bysterské panství spravoval jistý Hoppa, se tamnímu lidu žilo obzvlášť těžce. Správcovo neobyčejně kruté chování v lidech vzbuzovalo strach. Proto není divu, že se jej stranilo i děvče, do kterého se zakoukal.

Odmítnutí, jež se mu dostalo, nebyl s to překonat, a tak dívku jednoho večera přepadl. Dívčin milý troufalého správce řádně vyplatil, a tak i zesměšnil.

Druhého dne se Hoppa vypravil ke knížeti stěžovat si a domoci se potrestání pacholka. Na knížeti vymohl pro jinocha sedm let vojny. Dříve, než byl nešťastný mládenec odveden, stačil správce proklít a slíbit mu, že

dříve, nežli se on z vojny vrátí, zemře.

Tak se také stalo. Po sedmi letech, v předvečer dne, kdy se měl chasník navrátit, do Hoppy udeřil blesk. Nešťastný správce zčernal a na místě se skácel k zemi. Věčného spočinutí se však nedočkal. Po sto let byl vídán, kterak po nocích jezdívá ve svém černém kočáře, taženém párem vráných koní a straší lidi.

Na jak dlouho poslal Hoppa jinocha na vojnu?

Vybarvi všechny vráné koně na obrázku jinou barvou.

O NEŠŤASTNÉM ZBYŠKOVI (Miřetice)

V dávných dobách byly Miřetice obklopeny hustými a temnými lesy. Vedla tudy jen jedna křivolaká stezka do Včelákova, každý se tudy bál chodit. Mladý Zbyšek však měl pro strach uděláno, a proto mu pranic nevadilo vydávat se touto cestou za svou milou. Přesto u sebe raději nosil svůj meč.

Uprostřed tuhé zimy se zas Zbyšek vypravil pozdravit svou milou. Jenže když byl v tom nejhustším lese, zastoupil mu cestu vyhladovělý vlk. Vrhł se na něj, ale naštěstí byl Zbyšek rychlý a mrštný, a tak vlka v souboji porazil. Když dorazil do Včelákova, byl oslavován jako hrdina.

Zbyšek se však vracel domů pozdě v noci. Mraky zatáhly oblohu, a tak mu ani měsíc na

autor obrázku:

Denisa Licková, ZŠ Včelákov, 15 let

cestu nesvítil. Již byl unavený a rád by ulehl do teplé postele, když tu, zrovna v tom místě, kde soupeřil s divokou šelmou, uslyšel temné vrčení. Vlčice vystoupila z temného křoví, chlupy naježené, z tesáků jí kapaly sliny. Chtěla pomstít svého druha. Zaútočila na něj. Zbyšek však byl unavený a v temnotě nic neviděl. Vlčice ho přemohla.

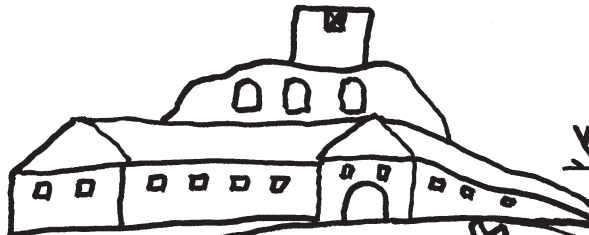
Druhého dne našli Zbyška ležet u stezky. Doma ho oplakali a jeho milé puklo srdce žalem. Postavili zde Zbyškovi alespoň kříž, který tuto smutnou historii připomíná.

Které obce propojuje stezka, po které šel Zbyšek?

Na vybarvení stromů na obrázku použij co nejvíce druhů zelených pastelek.

O RAŠINOVI

ROHOZNA'
SVOJANOV

O SPRÁVCI RAŠÍNOVI (Městys Svojanov)

V době výstavby domu zbrojnošů byl správcem hradu Svojanov rytíř Rašín. Byl proslulý svou krutostí k poddaným. Při výstavbě domu měl velmi málo dělníků, nutil je pracovat do posledních sil a velmi je trýznil.

Jeden z dělníků jej proklel, a tak Rašín neměl po smrti pokoje. Vždy o půlnoci se otevřela jeho hrobka v kostele v nedaleké Rohozné a k hradu se rozjelo jedenáct kočárů. Dvanáctý jel Rašín, celý v černém, na ohnivém býku, což velmi sužovalo obyvatele hradu a zejména Rašínovu vdovu.

Když se jednou na hradě zastavil starý vysloužilý voják pro almužnu, zeptal se paní, co ji tak trápí. Ta mu vše pověděla a voják ji požádal, aby mu opatřila černou slepici, tro-

autor obrázku:

Jitka Olšánová, Městys Svojanov, 36 let

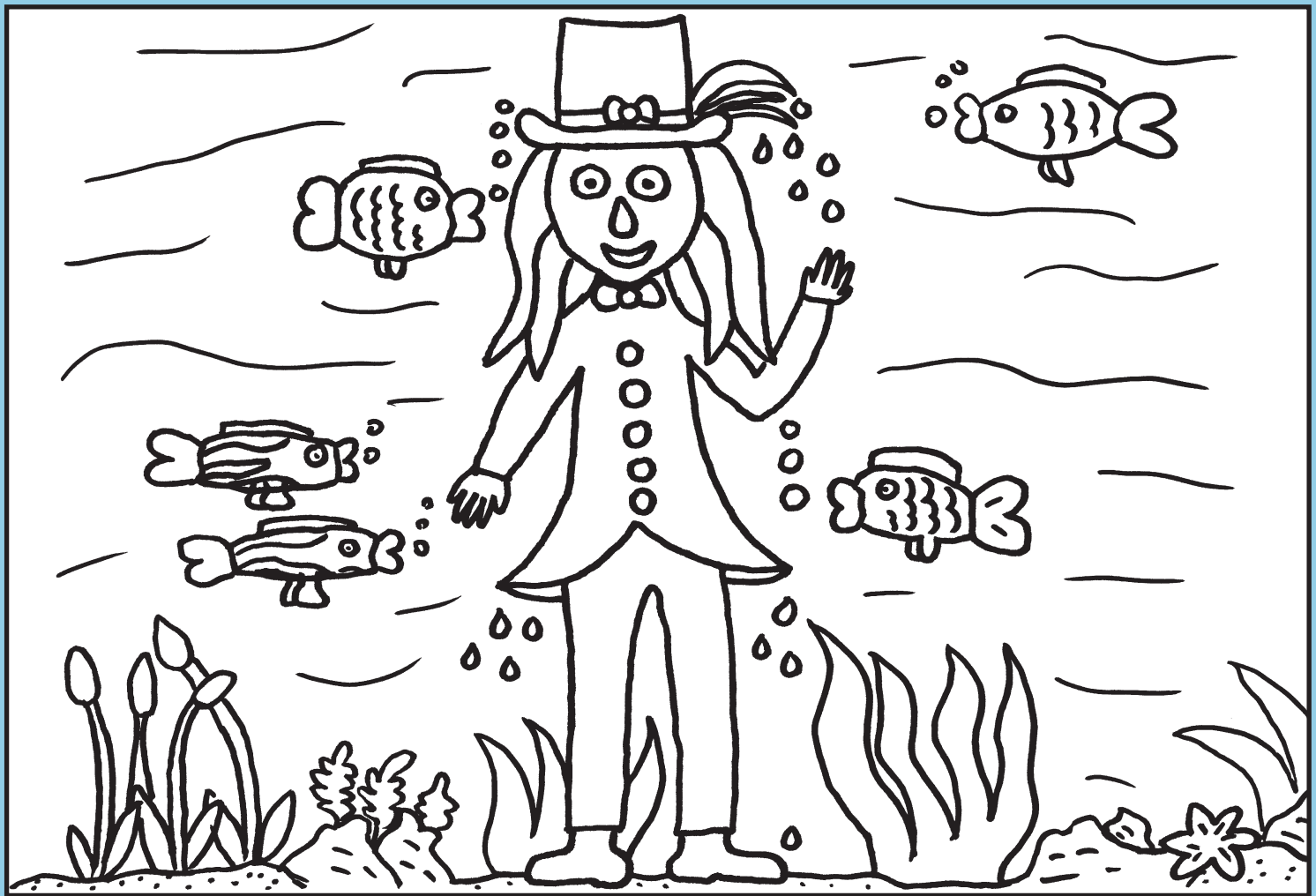
jí královskou vodu, svěcenou svíčku, křidu a větvičku z borovice.

Před půlnocí počkal u kříže, který stával před hradem. Křidou udělal kolem kříže kruh, rozsvítil svíčku a čekal. Chvilí po půlnoci přijel průvod. Voják hodil býku slepici pod nohy, tím jej zastavil. Pak se zeptal Rašínova ducha, jak mu může pomoci, aby ho jeho utrpení zbavil. Rašín mu odpověděl, že mu pomoci není. A tak Rašín jezdí s průvodem na ohnivém býku na hrad dodnes.

Kdo zjistil, že Rašínovi není od kletby pomoci?

Vybarvi býka na obrázku barvami ohně – červenou, oranžovou a žlutou.

O VODNÍKOVI (Kamenec u Poličky)

autor obrázku:

Aneta Mlynářová, Kamenec u Poličky, 9 let

V Kamenci, tam kde byla donedávna tírna lnu, býval dříve pivovar a u něho rybník. Ve statku nad pivovarem pásával pacholek krávy a ovce. K němu chodil zelený chlapíček a ovce mu bral. Byl to vodník z místního rybníka.

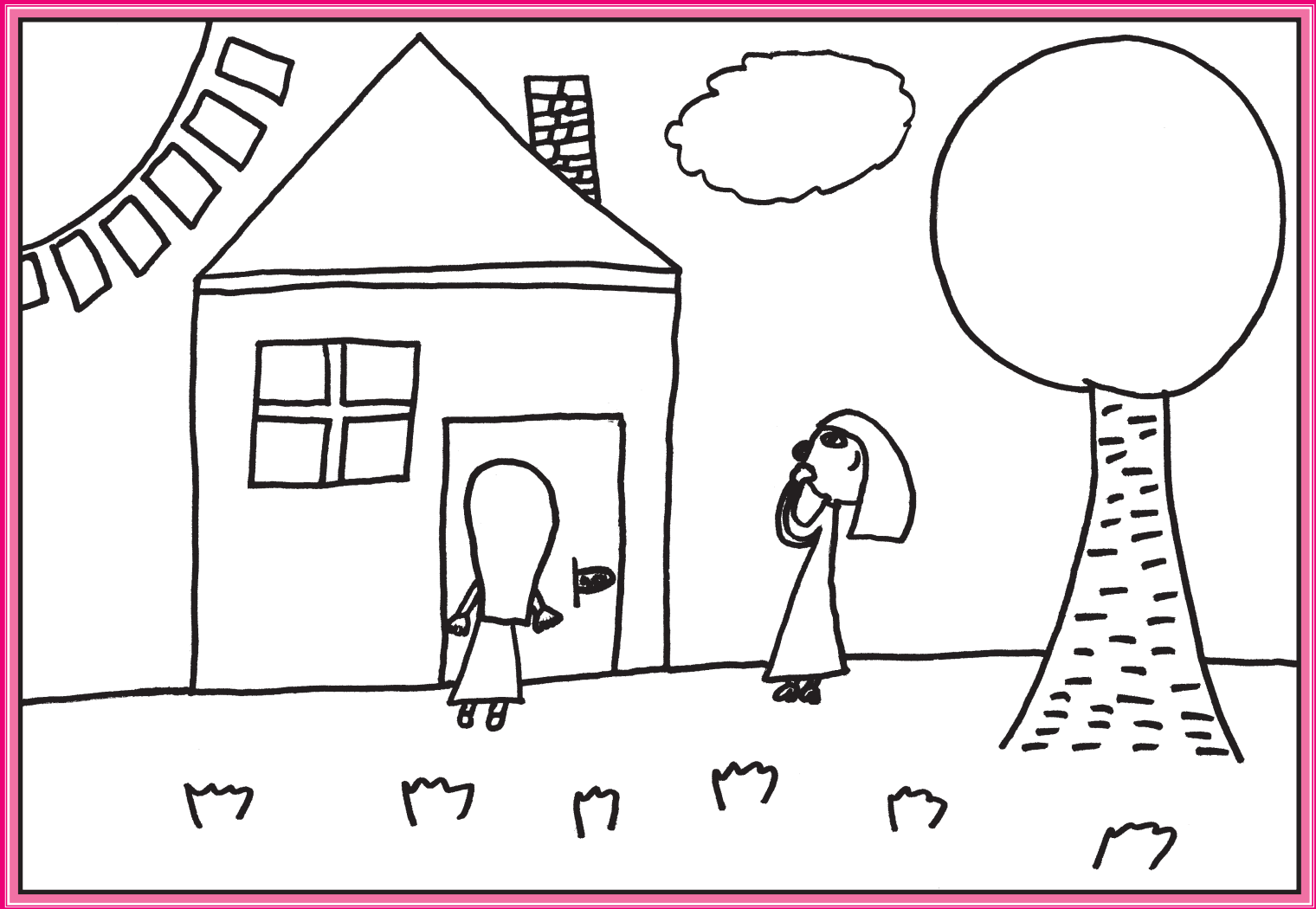
Když se mělo měnit počasí, vystrkoval hlavu z rybníka a zpíval. Byli by se ho ve statku rádi zbavili. Jednou pacholek povídá hospodáři: „Já bych toho hastrmana chytil!“ Připravil si na něho provaz z lýka, jedním koncem se opásal, na druhý konec připevnil postroj a zapřáhl kobyly. Nařídil, aby ho lidé z vody vytáhli, až budou vidět, že se provaz napíná. Pohnali kobyly a pacholka i s uvázaným vod-

níkem z rybníka vytáhli.

Vodník prosil: „Pusťte mě, já vám povím, nač je pupavovej kořen.“ Ale hastrmanka z rybníka křičela: „Muži, nepovídej, raděj se oběsit dej!“ Tak vodník neřekl, co umí pupava, ale uprosil je, aby ho pustili, že už jim škodit nebude, a že se vystěhuje. Nakonec ho přece pustili a on s rodinou daleko do tmy odešel.

**Z čeho byl vyroben provaz, kterým kamenečtí chytili vodníka?
Správný vodník má červené boty, vybarvi mu je tak.**

O ZAČAROVANÉM DOMKU (Pustá Kamenice)

Kdysi v malém domečku žila matka s dcerou. Žádná se nestarala o pořádek a čistotu v domečku. Jednou byly za to potrestány.

Když přišly od sousedky, místo kliky u dveří tyčil se něčí prst! Polekány vběhly do komůrky a místo chleba a másla viděly ležeti na poličce kamení a hroudu hlíny. Vběhly do světnice a běda! Na posteli leží obludný pes, jenž na ně cení zuby. Leknutím vykřikly! Někdo za nimi se skřehotavě zachechtal. Ohlédly se a spatřily ošklivou stařenu, jak přede nitě.

„Pročpak je na dveřích našeho domečku vztyčený prst?“ ptala se matka. „Protože jste z nedbalosti domeček nezamykaly“, odpověděla ošklivá stařena. „Pročpak jsme našly chléb a máslo proměněný v kámen a hlínu?“

autor obrázku:

Petra Jelínková, Pustá Kamenice, 13 let

„Protože jste si chleba nikdy nevážily, kůrčičky pohazovaly.“ „A pročpak na naší posteli leží cizí pes?“ „Protože jste měly postel jako zvířecí pelíšek.“ „A proč je na našem krbu lebka?“ udiveně ptala se matka. „Protože jste saze nikdy nevymetaly,“ řekla stařena. „Nač vy jste přišla do naší chaloupky?“ „Abych vás roztrhala a snědla.“

Matka s dcerou po těch slovech daly se na útěk a ošklivá stařena za nimi. Utíkaly, utíkaly, a jestli se někde nezastavily, utíkají dodnes.

**Proč byla potrestána matka s dcerou?
Nakresli na domečku červenou střechu.**

O ZRADĚ, LÁSCE A SMRTI

(Mladějov)

V lese na nejvyšším místě nad Mladějovem stojí hájovna, kde bydlel správce knížecích lesů Fojt, proto se tam říká Na fojtovce. Měl mladou pěknou ženu, jaké v širokém okolí nebylo. Trávil ale dlouhé chvíle na pochůzkách v lese a mladé paní bylo doma samotné smutno. Často se projížděla po okolí na koni, a tak se seznámila s mladým lesníkem z Helvíkova. Jak to tak bývá, zamilovala se do něho.

Její časté projížďky byly Fojtovi podezřelé. Napadlo ho, že mu pomůže kůň. Osedlal jej a dal mu úplné volno, ať ho nese, kam chce. Kůň běžel po stezce, kterou dobře znal a dovedl Fojta až na místo, kde se jeho žena

autor obrázku:

Klára Skálová, Mladějov na Moravě, 22 let

scházela s mladým lesníkem. Přistihl je v objetí a ve vzteku lesníka zastřelil šípem.

Ještě ten den zločin oznámil a byl odsouzen. Jeho žena z hájovny pověsila na strom, který byl němým svědkem velké lásky, zrady i smrti, svatý obrázek.

Jak se jmenovala vesnice, ze které pocházel mladý lesník?

Na obrázku najdi správce Fojta a vybarvi jeho vousy hnědou barvou.

PODIVNÍ POCESTNÍ (Vysočina)

autor obrázku:

Patrik Chlebný, Vysočina, 11 let

Jedné temné noci se loudal dědeček Maršů polní cestou domů z Dřevíkova do Bradla. Klopýtal o kameny a pařezy, když tu z dálky ohlašoval ponocný z vedlejší dědiny půlnoc. Pojednou v dáli zahlédl dvě podivné postavy jdoucí stejným směrem, kam mířil on sám.

I jal se na ně pokřikovat: „Hej hola, pocestní, počkejte na dědka! Máme společnou cestu, hej!“

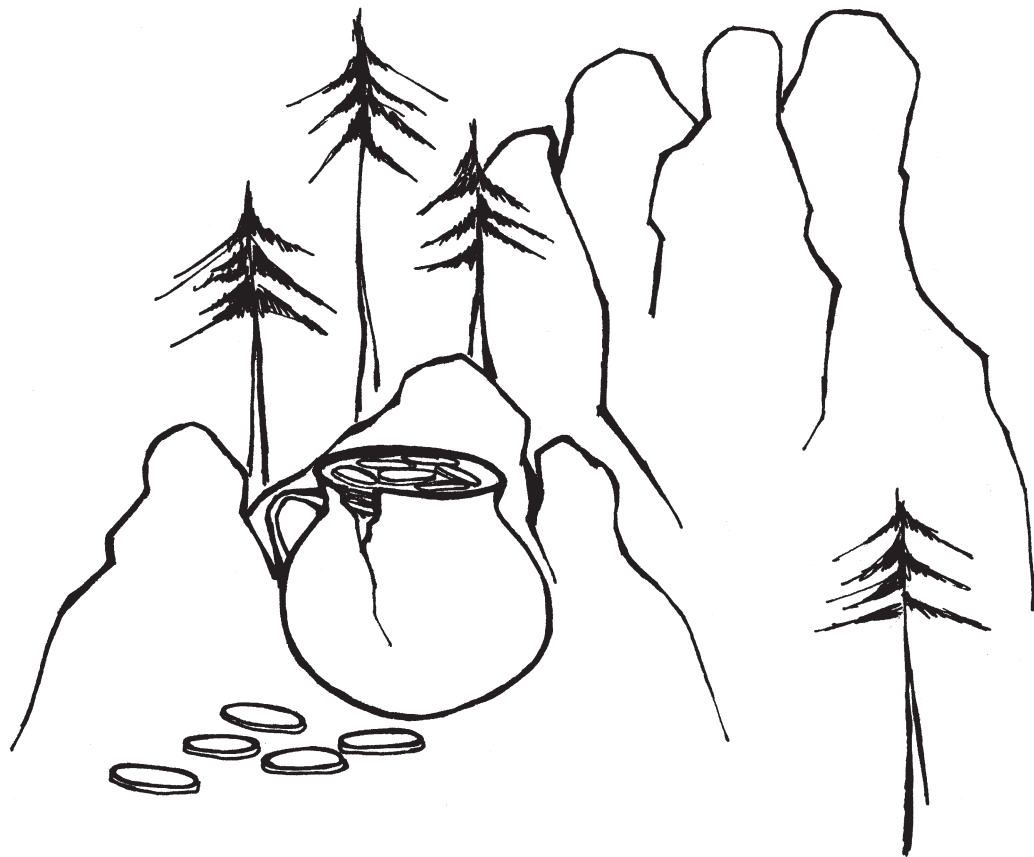
Podivné však bylo jejich chování. Jako by snad dědečka ani nezaslechli a pokračovali dále po cestě do Bradla. Dědeček se dal do klusu, co mu síly stačily, aby je dohnal a zjistil, co je to za nevychované pacholky.

Dohonil je až u samotného Bradla. Slušně

je pozdravil: „Dobřej večír, páni...“ A oni zase nic! Škrtnul tedy sirkou, aby si na pocestné řádně posvítíl. Vyděsil se ale převelice, neb seznal, že oba byli bezhlaví...

Čím si dědeček posvítíl na pocestné?

Dokreslí oběma podivným pocestným hlavy tak, jak si je představuješ.

POKLAD U OFLENDY (Mrákotín)

Na Oflendě žil sedlák Doležal s dětmi a ženou. Jednou se vrací celý ulopocený pro děti, když tu vidí, že si hrají s nějakými lesklými kotoučky. Nevěřicně kouká na ražené dukáty!

Sedlák se hned nechal dovést na místo, kde je děti našly. Ve skalní rozsedlině svítí hrnec plný mincí. Sedlák ten hrnec sebral, schoval ho pod kabátem a spěchal domů. V chalupě se mu celá událost rozležela v hlavě, nezdálo se mu tam dost bezpečno pro tolik peněz. Ještě tu noc se vypravil do skal, kde dukáty lépe ukryl.

Pár týdnů na to se v noci vracel z trhu a zdálo se mu, že se v lomech míhá slabé světlo.

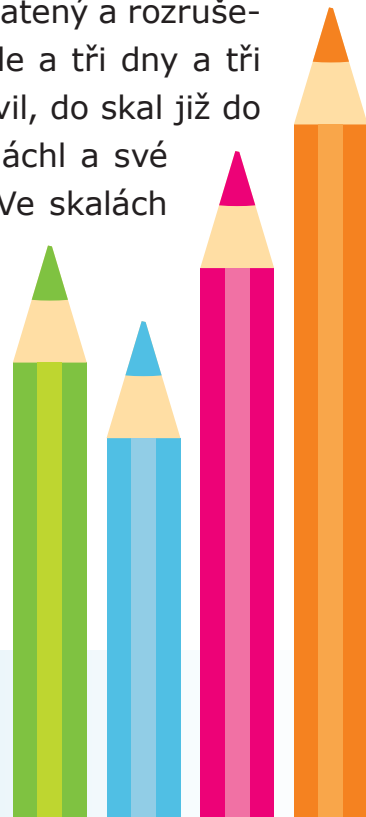

autor obrázku:

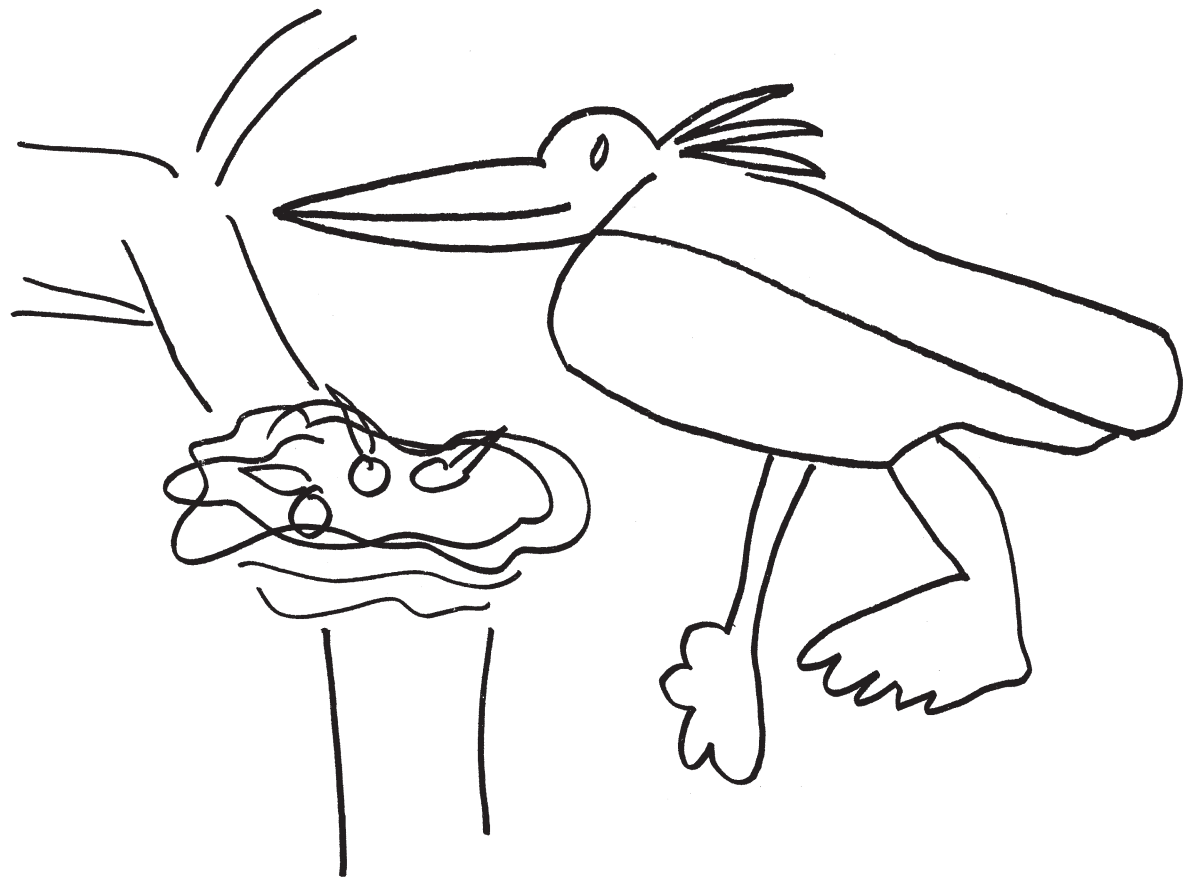
Alice Vacková, Mrákotín, 14 let

Vydal se ke skalám, ale špatně se mu tam vedlo. Co se dělo dál, ale nikdo neví. Domů přišel až nad ránem, zmatený a rozrušený. Ihned lehl do postele a tři dny a tři noci ležel. Když se zotavil, do skal již do konce svého života nepáchl a své děti před nimi chránil. Ve skalách se divné věci děly!

V Mrákotíně se dodnes povídá, že tam ten hrnec se žlutými dukátky stále někde leží, a že jednou ho naleznete, kdo si ho pro své dobré srdce zaslouží.

**Kde sedlák podruhé ukryl dukáty, aby mu jej nikdo neukradl?
Za skály na obrázku domaluj hustý les.**

STARÁ VRÁNA (Jevíčko)

autor obrázku:

Nikola Dvořáková, Jevíčko, 7 let

V Jevíčku na vysokém stromu u cesty bylo velké hnízdo.

Stará vrána tam vyvedla svá mláďata a rozsadila je kolem rodného hnízda po haluzích staré borovice. Vypravovala je do světa a učila je, koho se bát a do koho se dát.

„A člověka, když shlédnete, jak pro kámen k zemi se shýbá, uleťte!“ moudře dětem radila.

„A má-li už kámen v kapse?“ ozvalo se jedno z černých děcek.

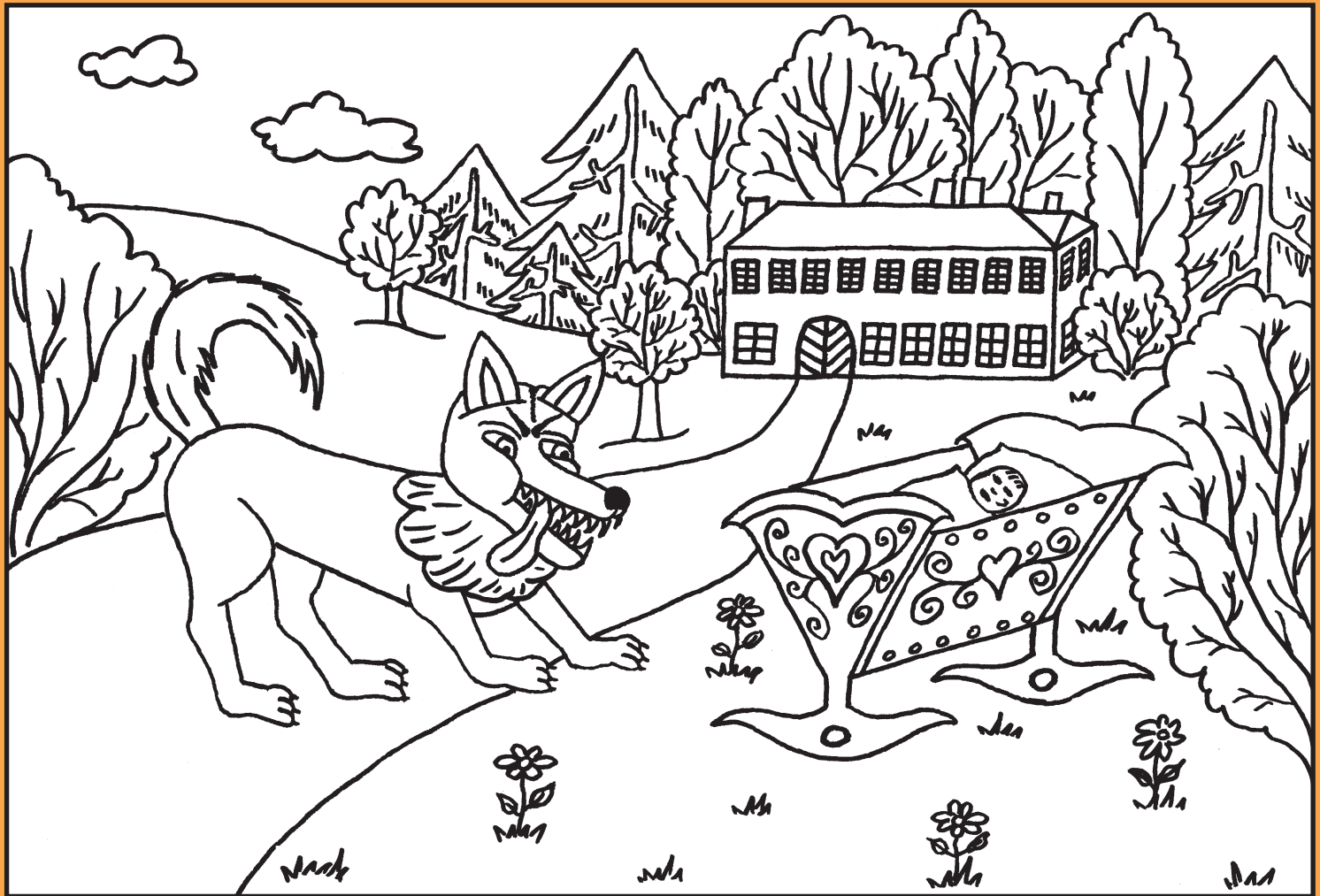
Po takové otázce stará vrána uznala, že dále děti poučovati by bylo více než zbytečné.

Ne nadarmo se říká: chytrý jak mladá vrána.

Kde si vrána vystavěla hnízdo?

Na obrázku za vránu domaluj větve borovice.

STRAŠIDELNÝ ČERNÝ PES (Biskupice)

V biskupickém zámku a jeho nejbližším okolí býval spatřován za nocí tmavých i světělých, ale vždy před půlnocí, ohromný černý pes. Naháněl strach všem, kdož jej viděli, ale báli se ho i ti, kteří o něm jen slyšeli.

Ačkoliv černý pes nikoho neohrožoval a nikomu neublížil, budil hrůzu. Nikdo nevěděl, jak se ho zbavit. V jedné knize místní vyčetli, že se pes přestane objevovat tehdy, až bude vykácen jeden kaštan z aleje, vysázené u zámku před dávnými lety. Z kaštanového dřeva měla být zhotovena kolébka pro dítě. Až se tak stane, pes se poleká a zmizí, aniž by se dále objevoval.

Abyste se psa zbavili, udělali, jak kniha pravi-

autor obrázku:

Helena Podlezlová, Biskupice, 27 let

la: porazili v aleji kaštan a z jeho dřeva dali udělat kolébku. Když byla hotova, položili do ní malé dítě. A jen přestali kolébat, dalo se dítě do křiku. To uslyšel černý pes a zmizel. Od té doby měli v zámku pokoj – černý pes se více neobjevil.

Čeho se polekal černý pes?

Pestře vybarvi ornamentey na kolébce.

SVĚTLONOŠ

(Bělá u Jevíčka)

autor obrázku:

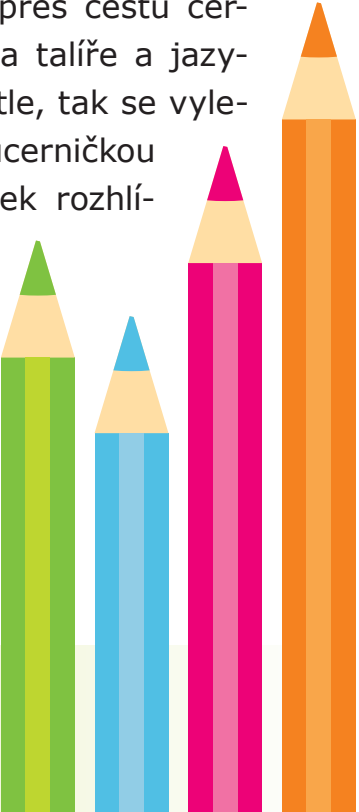
Věra Fellnerová, Jevíčko

Nedaleko Stupkova statku v Bělé stávalo před mnoha lety dřevěné stavení. Žil v něm vdovec se dvěma dětmi. V okolí se těžil ledek a horníci místo, na němž stálo stavení, poddolovali tak, že se domek propadl do země. Na památku tam pak byla postavena kaplička. Stařeček Stupků se kolem kapličky něco nachodil. Jednou se o žních vracel pozdě domů za černočerné tmy. Stařeček nevěděl, kde vlastně je a jak daleko to má ještě domů. V té tmě zatoužil po světle, které jedině by mu pomohlo.

Představoval si, že v ruce drží svítilnu, pěkně vidí na cestu a neklopýtá. Najednou se před ním zjevil chlapeček s lucernou a pěk-

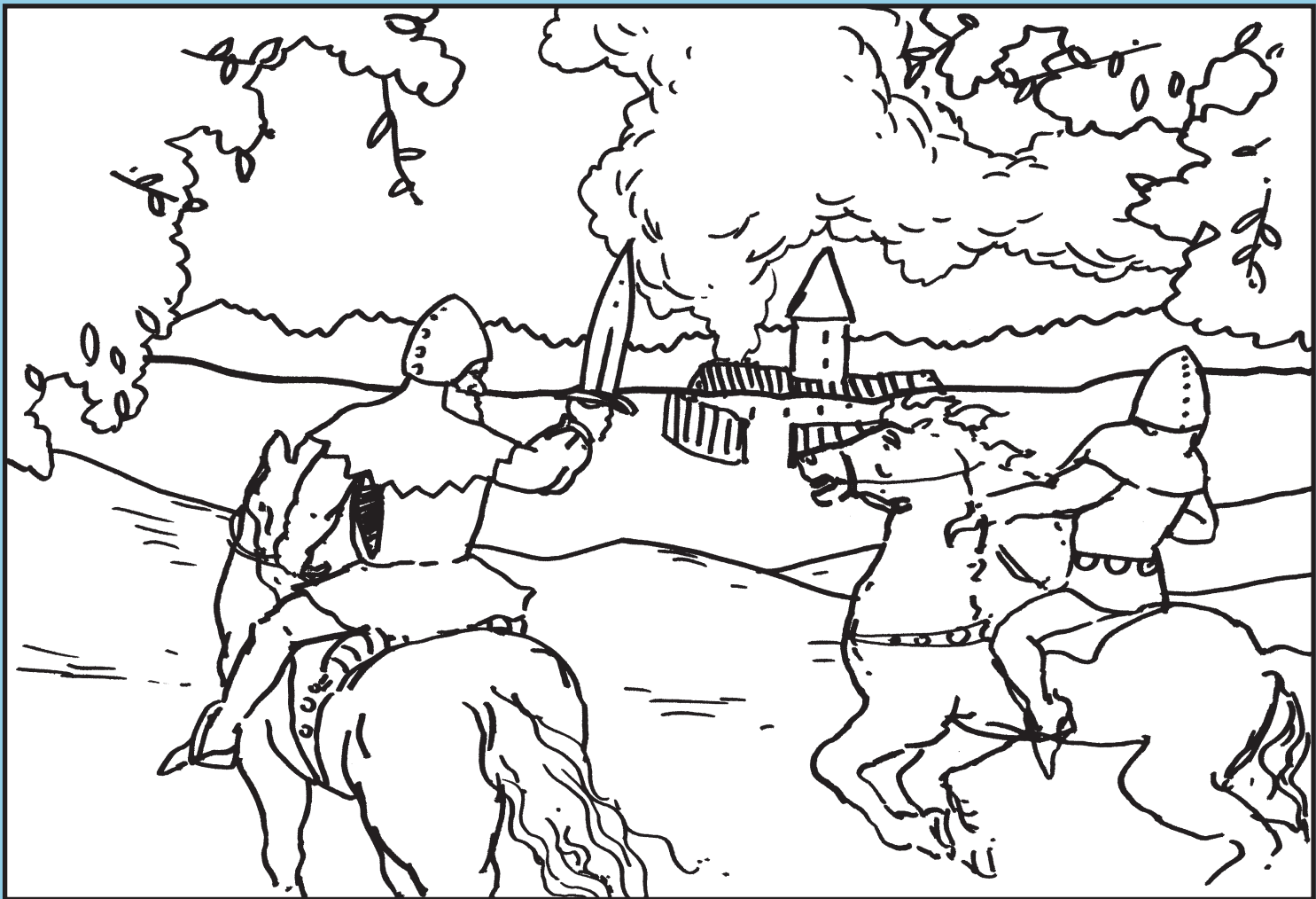

ně mu svítil. Co nejkratší cestou ho zavedl domů. Stařeček se ničeho nebál. Když mu však na dvoře přeběhl přes cestu černý pes s očima jako dva talíře a jazykem červeným jako pentle, tak se vylekal. Vtom se chlapec s lucerničkou ztratil. Marně se stařeček rozhlížel, aby mu poděkoval. Všude kolem byla jen černočerná tma.

Čím svítil chlapeček stařečkovi na cestu?

Vybarvi chlapečkovi kabátek hnědou barvou.

TVRZ V ŠÁDOVICÍCH (Vojtěchov)

autor obrázku:

Tereza Čádová, Obec Vojtěchov, 23 let

Vlakovou trať mezi zastávkou Pokřikov a Vojtěchov protíná malé návrší. Pověst vypráví, že na tomto místě stála v dávných dobách zemanská tvrz, ve které sídlil vladyka s rodinou a čeledí. V pohnutých dobách, kdy byl mladický kralevic Václav II. uvězněn na Bezdězu, najížděly do Čech hordy Otty Braniborského.

Čeští zemané na malých tvrzích zpevňovali valy a hradby. Strážce na tvrzi pátraly po krajině. Jednoho dne oznamoval nejstarší z čeledě svému pánu zprávu o nebezpečí napadení tvrze nepřítelem. Posádka tvrze v Šádovicích se připravovala na útok Braniborů.

Po chvíli ozval se z věže křik: „Braniboři jeďte!“ Rozpoutala se zuřivá bitva. Zbraně narážely na sebe, byli první ranění. Střelci z va-

lů tvrze posílali střely na útočící Branibory. Obránci vedeni vladykou bili se udatně. V nejhroší chvíli zazněl z východní strany zvuk rohů a od Vojtěchova hrádku z lesa vyrazil houf ozbrojených jezdců.

Vrhli se do boje a rozrazili braniborský šik. Vladyka Vojtěchovský se syny a čeledí přispěchal na pomoc sousedovi. Braniboři se dali na ústup a prchali zpátky na severozápad do lesů. Zasloužené díky vzdávali šádovečtí vojtěchovským za pomoc při boji s nepřítelem.

**Kdo zaútočil na tvrz v Šádovicích?
Vymaluj oba koně jako grošáky.**

ZÁHADA HLUBOCKÉHO MLÝNA

(Trhová Kamenice)

Pan Javůrek vystavěl na místě vyhořelé parní mlýny. Na jaře navštívil dědečka a žádal ho: „Mám nový mlýn, ale nemeleme. Nevím, co tomu je.“ Dědeček přišel, všechno si prohlédl, ale závadu nikde neshledal.

Nechal pustit vodu a zděsil se. Zarazili vodu a dědeček vše prohlédl, ale znovu pekelný lomoz. Dědeček stál opodál, chmuřil se: „Dojdi pro strýce, bez něho jsme bezmocní!“ Strýc se nikdy neusmál. Povíдалo se o něm, že čaruje. Přijal je nevrle, ani se na ně nepodíval, když prosili. „Počkej do večera, půjdu s vámi“.

Vyšli už za tmy kolem práčovského kostelíka se hřbitovem vysoko nad břehem řeky Chrudimky. Tady strýc zmizel mezi hroby. Pan

autor obrázku:

Eliška Seifertová, ZŠ Trhová Kamenice, 13 let

otec se přikrčil za hřbitovní zdi a naslouchal. Nocí zněl strýcův naříkavý hlas a hned zase houkavý pláč. K půlnoci došli do Hluboké, všechno bylo ještě vzhůru. „Nechte mě o samotě“ přikázal strýc a vstoupil do mlýnice. Za chvíli křikl „Pustte vodu!“ Spustili a mlýn zazněl veselým klapotem. Pan otec se později vyptával práčovského hrobníka, zda nebylo něco neobvyklého na hrobech. Na jednom hrobě prý bylo hrabáno...

Kde strýc čaroval, aby mlýn mlel?

Vymaluj střechu mlýna jako střechu doškovou.

ŽIVÁ VODA (Chornice)

autor obrázku:

Michaela Eliášová, Chornice, 19 let

Kraj kolem Chornic prý kdysi sužovalo strašlivé sucho. Lidem i dobytku chyběla životodárná voda, studny byly vyschlé a v potocích tekly jen drobné stružky a i těm docházel dech. Lidé žíznili a měli strach, co bude dál.

Holubi na kostelní věži měli také žízeň, ale přesto se každyčkého dne vydávali na dlouhý let kamsi k zalesněným stráním Hušáku. Mnoha lidem to bylo divné, až jeden sedlák vyslovil myšlenku, že tam holubi létají hledat vodu. Ptáci to tak přece dělávají.

Vzal proto několik chlapů s krumpáči a lopatami a společně se vydali do hlubokých lesů. Jaké bylo jejich překvapení, když uprostřed houštin našli mokřiško, které obletovali

holubi a nabírali do svých zobáčků chladnou vodu. Když i chorničtí chlapi ukojili žízeň, pustili se do díla a brzy vykopali prostornou a hlubokou studánku. Její voda zachránila vesnici. Na počest opeřených nálezců studánky zde chorničtí vybudovali kapli zasvěcenou Panně Marii a ozdobili ji kamennými holoubky.

Kdo objevil v dobách sucha zdroj vody?

Najdi na obrázku žábu a vybarvi ji zeleně.

O ŠTAMBERKU (Oldřiš)

autor obrázku:

Robin Koutný, Oldřiš, 12 let

Oldřišský Štamberk či Stanov byl kdysi mnohem vyšší, ponurejší a celý porostlý lesem. Do jeho útrob vedla prý chodba, která se na Velký pátek otvírala.

Jednou starý Štambera vešel do ní, aby se zmocnil pokladů, které v ní byly ukryty. Když ušel kus cesty, uviděl v dáli modrý plamen. To hořel poklad. Štambera se zastavil, aby si oddechl.

Vtom zvenku na něho jeden soused, který ho tam viděl vejít, zavolal: „Kmotříčku, já jsem taky potřebnej, pamatujte na mě!“ Na Štamberu z toho hlasu padla taková hrůza, že jako mladík vyběhl z chodby ven. A měl na čase. Vtom se skála s rachotem zavřela.

Kde byl ukryt poklad, ke kterému se cesta otvírala na Velký pátek?

Najdi na obrázku truhlu s pokladem a namaluj okolo ní modrý plamen.

Projekt „Nezapomeňte (se) vrátit“

je spolufinancován Evropskou unií z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova v rámci osy IV LEADER, opatření IV.2.1 Realizace projektů spolupráce Programu rozvoje venkova ČR

Evropský zemědělský fond pro rozvoj venkova: Evropa investuje do venkovských oblastí